

De més avant sense deure.
De més deure sense dret.
Els drets individuals són imprescriptibles. Legislació és invariable. • Legislar la Llibertat baix prestat de garantir-la, és cometre atentat contra ella. • La llibertat propia acaba allí hont comença la llibertat ajena. És licit, doncs, al individu fer tot lo que no perjudiqui a un altre. • La caritat, qu'ematxés al qui la fa humiliant al qui la reb, té d'esser substituïda per la solidaritat, qu'agermana y nivella als que la practican. • Mentres el món no es compongui de sers lliures, iguals d'intel·ligents, no pod haverhi pau entre la rassa humana.

PERIÒDIC POLÍTIC VERMELL

LA TRAMONTANA defensa els principis liberals més avançats, sense atenuants de cap mena. • La TRAMONTANA és altament moralista, tenint per base fonamental de la moralitat el respecte a totes las idees y la germanor de tots els pobles. • La TRAMONTANA en política defensa sempre al més avançat contra el més reaccionari, y sosté la necessitat d'una gran reforma social que transformi el mode de ser del productor, avuy supeditat al capitalisme. • La TRAMONTANA no està afiliada a cap partit, servint els interessos generals de la llibertat sense compromissos ni preocupacions de sectari.

La salut del poble és la suprema llei

La TRAMONTANA és el periòdic qu'es publica en idioma català més avançat en idees polítiques, religioses y d'economia social

El Treball és la primera necessitat

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya, 1 peseta trimestre.—Estranger, 2
Las suscripciones se pagan por anticipado

ADMINISTRACIÓ: Carrer de Ponent, n.º 1, 1.ª, BARCELONA
Peix pagós s'admeten llibranças del Giro Múran, lletres de fàcil cobru y sellos de 15 cèntims. No s'admeten llibranças especials de periòdics.

PREUS DE VENDA
Número solt, 5 cèntims.—50 exemplars, 1 pta.
Surte il·lum. puntualment cada dissabte

RETTALLS D'UN SAYNETE MADRILENY

— Bien, pero ¿cómo se llama V.?
— Pus... yo me llamo Cefe... Cefe... ¡ah, ya! Me llamo Ceferino Palencia, literato!
— ¡Puede V. votar! / *Històric.*

Maniobras d'última hora, la porta tancada.

Un candidat preparant als electors en las tabernas de la capital d'Espanya.

Apoteosis general de la farsa electoral.

RECORD

En Josep Lluanas y Pujals, director de «La Tramontana», continua pres preventivament en las presons d'aquesta ciutat per atacs al catolicisme, no admetent-se flansa carcelaria a pensar d'estar-se encare tramitant la causa y no ser la pena que correspon al suposat delictu superior a presó correccional.

Els beneficis de la llei, que poden afavorir a qualsevolga criminal, no poden en aquest cas arribar a un periodista defensor dels drets del poble treballador.

Obrers tots: no olvidem aquesta elocuent lliçó.

LA FARSA DE LA FORSA

Ja s'han fet las eleccions pera procedir a la renovació de tots els Ajuntaments d'Espanya. Y ja s'ha format altra vegada a demostrar el desvergonyiment am que desde las esteras del poder se fan las més asquerosas trampas pera que suttin elegits els amigs dels que governan, resultant per aquest motiu que la base del sistema polític qu'avuy impera descansa en la farsa més indigna y provocadora que donarse puga.

Y aixis meteix també ha passat una vegada més que tothom fa burla de las eleccions y dels elegits, comparant las primeras a l'adquisició legal d'una patena de pirateria, pera entrar els segons a exercir l'ofici am tota tranquil·litat en las casas del comú.

Aixó es lo que significhan actualment las eleccions, y aixó es lo que s'ha demostrat una vegada més am las qu'es van fer el passat diumenge.

Are bé mirant las cosas baix el seu verdader punt de vista, no resulta vergonyós que tant el poble com el govern, tant els de dalt com els de baix, tant els que pagan com els que cobran, tant els afavorits com els perjudicats per aquesta farsa, s'ho prenguin am ja tranquil·litat que s'ho prenen, y els uns per conveniencia y els altres per desídia, que vol dir tots plegats girant dintre un circuit vicios, acceptin la costum de la trampa com l'indispensable nostre per de cada dia en lo qu'es base de la governació de l'Estat y de l'administració dels interessos generals?

No pod negarse que quan un govern acut trauficament a un sistema es, perquè sab que els seus governats no tenen d'oposar li grans inconvenients, y potter que per aixó es digni que «cada poble té el govern qu'es mereix». Sapiques el govern qu'els electors, en sa immensa majoria, no tindran de permetre las immundas tujinadas que fan a Espanya tots, absolutament tots els partits que governan, y ja veuriam com els governants se cuidarian molt bé de suprimir las tujinadas. Però, ¿vol dir aixó que la farsa deixis d'imparar dintre el sistema de govern al suprimirse las tremendas y divergencies qu'es manifestan al procedirse a l'elecció, deix que reuen que desempeñar carres administratius o autoritaris en las corporacions oficials? Aquí esta el pot de la confiteria.

S'ha dit ja fa molt temps que no més hi ha dugas maneres de governar: per la forsa o per la farsa.

Primer sistema: Absolutista, en qu'el quefe de l'Estat es l'amo y senyor de tot y de tothom. Segon sistema: L'anomenat liberal, o millor dit, constitucional, basat en qu'el poble es soberà fins a cert punt, si bé té d'exercir la sobe- rania elegint forosament a qui tingui de vetllar per ell, de conduhirlo, de regularli el dret, en una paraula, de manarlo.

El primer, tant frant com brutal per negar tota dignitat a la personalitat humana qu'està sota de l'amo, resulta per aquest sol fet incom- patible amb els avensos dels temps, ja que sent el sistema declarat de la forsa, al saber el poble qu'ell en reuneix molta més qu'els seus opres- ors, al calor del meteix principi acabaria per sublevarse a cada moment y farsa sentir el pes de la seva forsa en terribles actes de justicia popular que contrarrestarian y anularian la

forsa gubernamental entronisant las bárbaras forsas de tremendas multituds, en mitj de quinas lloctas s'arribaria a fer impossible la vida de la civilització. Per aixó no impera avuy el sistema absolut de la forsa.

Y descartat aquest, queda el segon, el sistema de la farsa, qu'encar que no està, ni molt me- nos, desprévit del tot de forsa, aquesta s'exer- ceix baix las dolzuras d'un anomenat sistema representatiu, y naturalment, si no es pod go- vernar més que per la forsa o per la farsa, al rebutjar els governants el primer per perillós, no els queda més remey qu'aferrarse al segon, y com la base d'aquet son las eleccions, per logica, per naturalesa, es a dir, per forsa, todas las eleccions tenen de ser una farsa.

Sentats aquests principis, s'ens dió, ¿tenim, doncs, de desesperar de que may pugus imparar en el sistema social la rahó y la justicia? ¿Eternament l'humanitat té de viure condemnada a estar subjecte a la forsa o a la farsa?

No tant, que no som pas aquí a l'infern del Dante, únic qu'es coneix am tots els segs pels y senyals, pera qu'á l'entrar al món trobem el *Deixeu tota esperansa a la porta.*

Per la forsa o per la farsa s'hi soste l'art de governar, però queda pera regirse las societats civilizadas el sistema de la llibertat, basat en l'igualtat y tenint per ti la fraternitat.

Avuy s'ha abolit ja el senyor feudal y el rey absolut, qu'encarnavan antigament la mani- festació del sistema de la forsa, però dintre el sistema actual de la farsa hi han quedat encare una inñitad, un verdader ajam de senyors feudals y de reys absoluts que no han fet més que canbiarse el ropaje exterior vestintse amb els atractius colors de més o menys flamaña democrática, però conservant molt y molt de l'antiga trama en una forma altament moder- nizada. En lo castell feudal de la fábrica s'es amo y senyor encare, a la moderna, de vidas e hisendas, no faltantli tampoc l'us y abús del dret de cuixa exigít baix l'aspecte de la miseria, un jutge, un magistrat, un alcalde, un polissón de la secreta, exercis moltras vegadas de rey absolut privant arbitrariament de la llibertat a un ciutadà interpretant *la llei segons li dictan las sevas concupiscencies* o las sevas baixas passions, ja detenint injustament, ja obrint dupciosos procesos, ja procurant sentencias in- justas, ja encerdant en las mil y mil mallas de la convencional legalitat a l'objecte dels seus odis.

Precisa, doncs, que la societat assenti els seus fonaments en principis més racionals que els d'avuy, en que no siguin possible els senyors feudals ni els reys absoluts ni a la antiga ni a la moderna, y que no es governi a ningú ni per la forsa ni per la farsa, y allavors, si es tenen de fer eleccions, com no hi haurán aspirants a amos ni a senyors ni a reys, no hi haurán tujinadas, l'indocencies ni desvergonyi- ments com els qu'hem vist, vevem y veurem a cada pas mientras no es fassi bogada neta y fog nou del sistema polític actualment imperant.

Avuy impera la farsa amagant el dret de la forsa, y aixó la que per forsa en todas las eleccions hi hagi farsa.

Ataquem, doncs, aquesta farsa, derreras manifestacions dels sistemes de forsa, y am novas institucions de llibertat trobatim que per forsa s'haurá acabat la farsa.

LA FE EN EL PROGRES

Quan l'autoritat se feya prevenir de Déu, y els qu'havían de ser manats tenien fe, encare que tot fos fan malament com queda consignat en l'istoria, tot tenia rahó d'esser, perquè fins el meteix mal s'atribuia al plan divi: dient que era un castig o una prova, tothom queda- va tranquil.

Avuy que l'autoritat es representació, a lo menos en teoria, de la majoria dels ciutadans, quan arriban unas eleccions, encare que mu- nicipals, y tothom renuncia a votar o votan solament escombriayres, serenos, municipals y polissóns, es que las institucions no estan en relació am la conciencia y las creencies de l'ep- oca, y aquest descord es causa imminent de ruina de lo existent, de transformació rápida, de nova orientació.

Peraqué d'aquesta manera no es pot viure: se passará algun temps, tant com permetin el decrechiment y l'escepticisme dominant, però

no més, perquè hi ha materialment falta de fonament racional y moral.

Y no es cregui qu'aquet estat s'gui exclusiu d'Espanya: avuy es, en grau més gran o més petit, absolutament universal.

Si a Espanya se fan colectivitats anomenadas partits que, disfressant els interessos particu- lars baix la careta de principis, son bandes d'egonistas més que de propagandistas de l'ideal, no som cap excepció: las nacions més avansa- das ens asentarían també en aixó, arritant el cas en els Estats Units de ser molts dels repre- sentants del poble dependents de las grans compayias comercials e industrials, donantse el cas qu'entre cert numero de diputats se re- partixin 1.800.000 dollars, o siga 10 milions de francs, pera comprometre a votar lo qu'a- queixas compayias, inspirante exclusivament en els seus interessos, els hi manan. Es a dir, a la república modelo hi ha individus investits del caràcter de legisladors y represen- tants del poble pera legislar en contra del poble y en pro dels burgesos qu'els pagan.

Totas las trampas qu'aquí fan els polítics d'ofici i ense com coneguds, y las que fan en altres països, quals detalls ense son desconeguts, son petitesas devant de la gran immoralitat que, encuberta per l'etiqueta democrática, se practica en la gran república que conceben els puritans y sancioná prácticament el gran Washington.

Comentant aquests fets ens deva un escéptic: Veveu? El món es sempre el meteix! cinc sigles de propaganda cristiana en las Catecum- bas, arrostrant el martiri y desenrollant els més grans heroïsmes que pugui suportar la convicción y el fanatismo, han vingut a parar en aquesta iglesia catòlica que condemnaria altra vegada a Jesús si tornés a predicar l'ameu- vos els uns als altres. Del meteix modo qu'els grans principis del bé, am tot el seu sentimen- talisme humanitari e igualitari, ha donat llog a que la democracia quedi sota el domini arbi- trari, tiranic y despòtic d'una oligarquia de milmilions. El progrés no és altra cosa que un cercle en el que darrera d'unas crisis periò- dicas sempre ve una tiranía a quedar demunt de l'immensa majoria dels mortals.

Aixis s'explican tots els que lutjan el fets sense donarse compte de las causas.

No es cert qu'el predomini dels tirans siga etern, ni que las revolucions siguin estèrils. Lo que hi ha de positiu es que mentres r o es destrueix el monopoli propietari y queda lo que deu ser patrimoni universal estancat y vincu- lat en mans dels privilegiats, el mal social, com queda subsistent, sempre donará fruïts d'iniquitat.

Morta la fe mística, morta la fe política, queda la fe en la llibertat per l'abolició de l'au- toritat y l'expropiació dels detentadors de la riqueza publica.

Aquesta fe oposem als farsants que diumen- ge passat feyan la farsa de las urnas electorals pera buscar el modo de donar forma legal a futuras usurpacions.

Máigret, 10 Maig 1905

Prengut director, Posa en començament dels lli- gers d'ambostalays un acte important qu'aba de celebrarse en aquesta vila. No vulgues esser menys benévolut que molts altres, el diumenge, a la una de la tarde, va a veure una especie de cabalata organi- sada pels representants de la premsa qu' de recullir algunes cosas pels novellsos, per ferlos progredir.

Forman la comissió els organitzadors, els serenos, que representavan l'Ajuntament (perque ells tenien l'urna), una comissió de buyers, l'orquesta de la vila, que no deia de mereixer un aplauso per haver tocat tranquil·lament, y de fons cònicos que fan un anomenat "un La Barreiros y l'altre La Caro, no hi va pendre part més que La Barreiros, essent mercedador d'un aplauso Anton Casabella, director d'aquet coru, qu'am dos dias de que disponesa va improvisar una pesa dedicada a l'acte. L'altre coru, o sigui La Caro, no hi va pendre part, segons diuen molts llenguas, per por de quedar burlats. També ting de dir que no va donar el resultat qu'es creían, perquè començant per l'Ajuntament, que va haver d'imprimir en tenir ocasió d'allargar las mans, tingde la bar, sentat de donar un rale, y encare pitjors procediments, han tingut la majoria dels burgesos que tenen molts més drets, que no són ni més ni menys que gota de sang de la classe obrera, sent tereyt que tractava d'allargar las mans y ells no están acom- plumats més qu'a arrimar las ungas, van tancar las portas, perquè la cara els queya de vergonya. Entre

aquets hi figura el rector, que també es trobava fora, no sé si per necessitat o per inconveniència, i com que en aquesta casa s'era cobrant tots servisos i però pagar solament en els, aquí que la comissió tingui de retirar-se sense la caritat mèdica però comproment la comissió que seria falta no pagar figurar el sobri del rector en un acte tant humanitari, reunida la comissió organitzadora, se va reunir una comissió per anar a treballar per veure si s'afegia alguna cosa. Resulta que es va treure la comissió amb paraules pròpies de gent de setena, dient que no volia donar ni un centon perquè entre els organitzadors hi figuraven els corresponents de la Telemontana i Las Democracias, i que, per instant, no mereixien caritat. Aleshores aquí, mentre monseñor, Trinquenelles que la caritat no és per monseñor, que el dia que tinguem d'anar per portes per compte propi no vendrem a casa seva, perquè sabem de sobra els punts que calia d'humanitar, però la caritat va destinada als pobres, prescindint de cap opinió política ni religiosa.

Mari i disposi del seu amic, que li deuria prompte liberal i poca fiscal.

LA ANTICLERICAL

Corredor, 11 Maig 1903

Molt senyor meu: Espero insertarà en la seu periódic lo que més avall expresso.

En aquest poble, referent a eleccions, ting present haver llegit en algun periòdic el diari que l'excelsa d'interveintors va donar per resultat en dita secció que deia: «Concedit, todos republicanos». Resulta que hagi llegit així i analitzat el resultat que ha donat l'excelsa de concejala, li semblarà mentida, doncs no ho és, i s'explica en aquest poble hi ha un cafeter de Canmouret Centre Catòlic (de Colom, conegut per Mateu Trullas, que li va passar pel cervell, que semblava moltas vegades que hi apareix un ull de poll, de fer un pregó invocant a la sala de casa seva als electors per parlar de eleccions. N'hi hagué suficient para avisar la comissió als que s'hi donen pagament servidors a la monarquia de que dit Mateu Trullas traigués el nas i sortís guarrant pot, si molt, encare que fos un conxat per la minoria, procuraren així mateix mutuament ells amb ells per total en un lloc particular, i acordaren prendre part, realtant l'important dos concejals de manera en el districte primer, i un en el districte segon per la minoria, així que no intervingués a les eleccions al Centre Catòlic que no sortís de casa, ni els pagament servidors a la monarquia, inclosa una partida d'antirepublicans després de gran recort.

No val ser més llarg de lo molt que podria dir dels grans capgirats que es van veient, ting la satisfacció dels de lo que a mi m'interessa.

Seny més, és una aflicció!

JOAN VALLANERET

ELECCIONS

Ja tenen feta la preparació: la vitan les nous concejals: la nota que els mereixen: buidats per puerals.

Ja tenim nous sarkuleros am dalt de fe el paquet, crevent, oh noi qu'è monstrosos en l'azaros de poder.

Que vinga el trampl!
Que vinga el ball!
Y... molt bon profit.

Quans imbecils van haverhi l'altre dia d'eleccions: que per poder fer una guerra se van vendre els pastissos.

Coneg a més d'un hipòcrita que, dibuent republicà, va de el vot als que governen fent cançons amb un diari.

Que vinga el trampl!
Que vinga el ball!
Y... molt bon profit.

Comissió i s'afiliats a la vila de ferri, van comprar de porcupes y macanets algun molí.

Quans am tant empenys volen pugor administrà al comú, no se don totos del negoci, que hiden vore cada hi.

Que vinga el trampl!
Que vinga el ball!
Y... molt bon profit.

Els republicans fan riu, y ho dig perquè va passar que a Barcelona es retiran y a fer van d'una comedia.

De si no es pot comedia en ditos retratons, que vinga en dalt hi ho sep, que ho veure després.

Que vinga el trampl!
Que vinga el ball!
Y... molt bon profit.

Una cosa molt estranya passa quant fan eleccions, y al que en deuria l'omniscient en tan viciatse poble.

Que hi ha la que els que són adictes treuen tant més vots cad hi, no veient may qu'è las urnas hi deia el seu vot bregó?

Que vinga el trampl!
Que vinga el ball!

Que rudi la bola!
Y... molt bon profit.

Verdaderament, doncs, qu'è necessitat tenir molta barra y molta com per ferse eleccions.

Ja hem vist que ho es la empresa per fer pasta y hovent, et no es van la dita a fer pasta, se poden ben bé estar sols.

Que vinga el trampl!
Que vinga el ball!
Y... molt bon profit.

Del món que van las cosas molt aviat se venen candidatures d'aquestes, y si no són, molt aviat se venen, després ser regular, per cobrar d'un poble, una d'altre orador.

Que vinga el trampl!
Que vinga el ball!
Y... molt bon profit.

Al meeting del diaspate els senyors republicans, van omplirse d'entusiasmo plans de guerra y de marxa. La cosa no era, no mereixien d'altre que de dir: «Així a més Nallós dos can d'altre, relator y d'altre».

Que vinga el trampl!
Que vinga el ball!
Y... molt bon profit.

Al meeting del diaspate els senyors republicans, van omplirse d'entusiasmo plans de guerra y de marxa. La cosa no era, no mereixien d'altre que de dir: «Així a més Nallós dos can d'altre, relator y d'altre».

Que vinga el trampl!
Que vinga el ball!
Y... molt bon profit.

Que vinga el trampl!
Que vinga el ball!
Y... molt bon profit.

DONATIU BARCELONA

L'enfermetat que patia el Director d'aquet periòdic en la presó s'ha declarat ja francament de dolor reumàtic, havent sigut un atac fort ell lo que la setmana passada va deixar-lo impossibilitat.

Actualment ha millorat ja un bon xic, però continua encare no podentse valer gaire y tement que li pugui prendre peu per las malas condicions higienicas de la presó.

Tenim de recomenar a la gratia dels bons liberals el metge titular de la presó D. Joan Rinc, qui, havent anat a la seva visita el Director d'aquet periòdic y sollicitat d'ell un document certificant l'enfermetat que patia, el va rebre a caixas destrempejades, negantli d'un modo sobrat inconvenient lo que tenia dret a sollicitar y tractantlo igual qu' a un lladregot d'ofici dels que tenen abono perpetuo al pati de la Gardunya.

Comprenem molt bé que per la classe de gent qu'alguns cops puguen voltar al metge de un establiment pensat prengui certas precaucions el Sr. Rinc y fins demostri escama davant la sollicitud d'alguns certificats, que molts regada s'en fan d'importar; però no es menys cert qu' en un home de carnera, que no se desconexen els principis de la bona educació, és censurable que rebí a tuthom com a un gauduairre incorregible y tingui en el desampnyo del seu càrreg las potas atencions qu' ha sigut el director d'aquet periòdic Sr. Lluina, resultant ell l'unica dolorosa excepció de tots els empleats d'aquella casa de dolor.

Hay que saber distinguir, senyor doctor, hay que saber distinguir! com diuen en La Verberia de la Paloma.

Y que no hi val l'excusa que dererament va donar de que el Sr. Lluina podia enganviar, perquè el metge que diu que tem poder estar enganyat per un malalt que pod observar a totes horas, dona llog a que puguen posarse molt y molt en dupte las serias aptituds facultativas.

Als oradors forasters que van venir a Barcelona per assistir al meeting del teatro del Circo, s'els va obscurar amb una serenata.

Com en tota festa musical catalana de caser popular, no va faltarhi l'immortal pesa d'en Clavé *Els Nens dels Almogàvers*; quinas enèrgicas y belicas notas van consumar tant als obsequiats amb ellas, que van sortir al balcó y van parlar de l'olor de la pólvora, de la Revolució, etc., etc.

Ay! Mentres els entusiasmes revolucionaris se manifestan en teatros, concerts, serenatas y cosas per l'artil, posem en piadosa quarantena que puguen portar la revolució veritable aquets elements.

El diaspate passat va celebrarse am molt d'entusiasmo en el teatro del Circo un meeting proclamant el retraimnt electoral.

Està bé. Però entre els defensors d'aquesta idea n'hi havia alguns qu'ocupavan llog de degut al sufragi.

Per aquí no hi se veure la conseqüencia.

No més hi hauria faltat algo com aquell director d'un parell de setmanarios barcelonics, que mentres en una reunió pública deya que set regat era pitjor que set lladre, en privat treballava la seva candidatura para atribuir a més que lladre segons ell, lograntlo poc després.

Així d'adoptar el retraimnt y proclamar la revolució n'està molt bé.

Però ans que tot, però que la cosa resulti seria, precisa que sigui veritat qu'es vagi als procediments revolucionaris.

Y am perdí algu dit, em sembla que molta de la gent del meeting de diaspate necessitan qu'els donquin la revolució feta y passada, sens temor a qu' hi exposin els dies para treurels del log.

Y així encare, deixant apart qu'els partits que tenen compeny en dirse gubernamentals cuen en inconseqüencia al adoptar retraimnt y pretindre revolucions per sistema, perquè el seu tot té de ser la legalitat.

Y sols poden ser revolucionaris en cas sempre y en moments oportuns y oportuns.

Al Senat hi ha un tal senyor comte de Caga-Aguilas, o d'un nom que s'assembla am aquest; qu'entres els intermedis d'aquella cambra de senyors, homens ni més ni menys qu'un ciuen en un Circo Equestre.

L'un dia surt en qu'es té de perseguir a la premsa, l'altre que s'ha de matar la propaganda tal, el de més enlla, qu'es té de prohibir la manifestació quel, y dererament hi surt am l'extratrab de que no es tenia de dir l'averitat de lo que passat a Cuba que los delatavara ble per la causa d'Espanya.

Y tot així ho demana aquest senyor senador en nom de la societat, la patria, la familia, la moralitat, etc., etc.

Per lo qual, si se canvia am principis catòlics d'aquels honorables iusticia y la moralita.

La nota d'interés dominant en las passadas elecciones ha sigut la hyista tremenda entre s'elvicistas y canovins, desmentintse aquest cop l'adag de que dios am llops no es moquegan.

Y no obstant, que hi importa el país que guanyin o perdin els quals son lo metex en el fondo, y en la forma no es diferencian; res mes que en disputarse l'efluencia dintre el ministeri conservador dels amigs d'en Boicero o els d'en Silveira?

Però aquest interés es natural.

Han arribat a valer tan poc las idem entre els partits dominants, que ja tot es té de supeditar a las personas.

En politica els partits monàrquics se han perdut els bous.

Y are es tenen d'entretenir buscant las esquelas.

A Barcelona no s'ha vist casi ningú pels vot leges electorals.

Y no obstant, els regadors elegits han phingut uns d'uns mil reis.

Nivell de tal manera dels resultats electorals, que no s'ha vist a dels partits que s'ha quedat molt enderreta.

Casi tots els partits republicans s'han retirat a Barcelona de pendre part en las elecciones, y no obstant, han sortit elegits quatre o sis individuos qu'ostentan aquest nom, si bé com a possibilistas, que ja no són carn ni peix entre monarquia y republica.

Observant talo resultat, de la gent molt excelsa, —(Que surta Barra gloriosa ens l'histò d'excelsitat).

Els silvelistas, se queixan de las trampas del govern.

Tardis pualistis! No podian recordarse d'això de las trampas plectorals quan en Silvela dirigia las eleccions desde el ministeri de la Governació?

Llavors si qu'hauriam cregut qu'ho deyan de bona fe si s'haguessin queixat d'aquestes trampas.

Mes avuy... els ha passat a n'en Silvela i als seus allò de

ya le comen, ya le crimen por de más poquito había.

Noticia patriótica!

El canyoner Pinçon, destinat a Cuba, no pod anarhi perquè no servex pel cas, segons las provas que d'elli s'han fet a Cadiz.

Segons las Teorias del comte de Caga-Agullas, consti que per patriotisme tenim el dever de callarnos aquestas noticias tan poc satisfactorias.

Amb això, ja ho saben, no ho diguin a ningú, que va en secret per amor a la patria.

Tals rahons no ens enlluernan? Doncs és que som una idèntia. Per ells són tan patriotas tota la gent qu'ens governan.

No sabem qui serà l'aficionat a menjar-se un paquet de Tramontanas que van a Molins de Rey.

Si algun empleat de correus d'aquella vila vol llegir-la d'arròs, qu'avisi, que li enviarem un molt gust, però que no es barroti tot el paquet, lo a lo menos que fassi el favor de no mes pendre un exemplar.

Em sembla que no pod queixarse aquet rata de que no li tinguem moltes consideracions.

El Japó ja ha cedit a las exigencias de Russia, Alemania i Fransa respecte a no anexionarse certs territoris de la Xina, contentantse bonament i si us plau per forza en afegir en més diners a l'indemnisació lo que reb en menos de terrenos.

Y vetaquí per ahont la triple aliansa europea s'ha opositat civilisadorament al dret de conquesta.

Sens perjudici de procurar, las nacions que la forman, conquistar fins al moll de l'os tot lo que puguin.

Per la suprema rahó del dret del més fort.

En Ruiz Zorrilla ha escrit una carta als revolucionaris del seu partit, dihentlos qu'ell tambe continua sent revolucionari, però que per la seva enfermetat és no més qu'un revolucionari platònic.

L'indirecta es fina, però no pod ser més oportuna pera recordar als seus de quin modo es l'actual revolucionarisme de tots plegats.

Els candidats encasillats qu'han sigut elegits regidors, oposició republicana-pastelera inclosa, se diu qu'han depositat previament qui mil missak i qui dos mil, pera subvenir als gastos de l'eleccio.

D'això s'en té de dir patriotisme. Fins a tal punt arriba l'abnegació d'aquesta gent, que pera obtenir un càrreg gratuít demansan per desembutxacarse uns quants cents duros.

Admiremos, admiremos, devant d'aquets sacrificis regidoris!

Fundat en la llei y en innegables principis de justícia y afegeintli el motiu de l'enfermetat que pateix a la presó el director d'aquet periòdic, quan aquet número arribi a mans dels nostros llegidors s'haura presentat probablement un altre escrit a l'Audiencia interessant la llibertat provisional d'en J. Lunas baix banca.

Veurim si aquesta vegada las balansas de la justícia trobaran donar pes en els arguments aduhits pera aplicar els benehics de la llei a un anomenat delictè d'opinió.

NOTICIAS DE SENSACIÓ

Nostre amic particular D. Baldiri de Retranca ha sucès en el correu de las quatre de la tarde. Avuy farà nit al Clot, passant després a Valls, ahont darà una conferencia que tindrà molta importancia.

Dispararà el nostre amic sobre el tema Las sabatas y más qu'ellas ocasionan, sent si son cuartos con lietas.

En l'iglesia de l'Alinda s'ha cantat esta semana el Marqués del Ravellano am la per demés compaña Comtessa de l'Indoro. Los desitjiam una larga vida de mal y esperem veure prompte bañada.

La penosa malalta que sofrax lo passat d'ayguas del Baró de la Lira, ha sigut l'unica causa de suspender las obras que se deyan en quella casa. Un cop ho fuisse enferma, se daran notas vestidas.

El muy digno purpurado D. Gerardo Liguanemas va tornar diluís de Roma, ahont beat-lo pes al Papa.

Li ha surtit al mitj del mas el consual anover Trampa, un floronic, que x'el vora tot posantse cataplasmas.

Qu'is semblan las tals noticias? Doncs són fèlmet extractadas d'un diari murcero qu'és dona molta importancia. Per sus rahons cala mers qui no son tenis a casa. El servició general de la alta aristocracia?

SERRA GUTARRA

Al cap d'amunt del campanar de l'iglesia de Santa Maria de Badalona s'hi ha posat una farola, trasladantla allí desde la platja, ahont abans estava aixecada, a fi de qu'els pescadors y els mariners puguin veurela millor en cas de tempesta.

Vaja, confessemho, ja hi trobat una iglesia que servex per alguna cosa útil.

Tot és qüestió de temps, y molt serà que totas las altres no es dediquin també a utilitats públicas com la de Badalona.

Sentint l'enveja d'haverse concedit un bisbat a Solsona, la ciutat de Barbastro, de la provincia de Lleyda, també ha sollicitat lo meteix.

Seguint aquesta moda, no estem curats de que també demanin bisbe a Coll Blanc, Montmeló, La Mussara, Vallvidrera y Garral.

Y consti que per mi concedit, sempre que fessin com els de Solsona, que s'ho pagan de la seva butxaca, recullit d'entre els catòlics.

La llàstima no més esta, en que tots els bisbats d'Espanya no es paguin amb el gratament de la butxaca de qui els vulgui.

Era el divendres de la semana passada, y l'escena va passar al carrer d'en Codols de aquesta ciutat.

Anavan un capellà y una nova de cara bonica junts, quan a un fadri barber que s'estava a la porta de la botiga va venirli la mala intenció de dir, mirantse a la mossa:

—¡Qu'és maca! ¡Y bona va ferla! L'ensotanat, que no deuria estar per brocs, va pendres malament la broma, y va etzibar tal bolet al barber, que, tornantse l'oració per passiva, amb un xic més me li afayta el bigoti sense remullar.

Va promoure un esvalot, va compareix un municipal (cosa estranya!) y va apuntar els noms y domicilis del barber requiebrador y del capellà que confirmava sense donar sagraments, pera avisar el fet al jutjat.

Miracle serà qu'are el barber, que ja ha rebut de la cara, no rebí de la butxaca ò en altro llog una segona bufa.

Y podrà llavors anar dihent qu'Espanya és el país classic de la galanteria.

Que podrà respondre am molta rahó: —Y dels capellans que confirman als aprendents de tenoris.

A Sant Agustí la semana passada van fer la competencia al Liceu, prenent part en una

de las funciones en aquella iglesia anunciadas el tenor Marconi, reunintse gran concurrencia a sentirlo, y anantsen més de tres quartas parts a l'acabar de cantar el referit tenor.

Però, senyor, aquestos catòlics... ¿van a la iglesia per devocio ò pera estalviarse l'entrada del teatro?

¡Quan dig que si d'entre els catòlics en treguessin els hipòcritas no quedaria casi ningú, prou se ben-bé am qui me las hec!

A Banyolas hi ha una fabrica coneguda per a can Rabasa, quin amo és molt dueny de ser catòlic, apostòlic y fins formatge de Gruyère si aixis ho té per convenient, però que no li està bé ni és just qu'es proposi a obligar a las sevas treballadoras a assistir diariament a las funciones qu'es fan a la iglesia pel mes de Maria.

Y per si aquest abus no és lo seu prou, n'hi afegeix un altro de pitjor, com és lo de no donarlos temps pera esmorzar a las pobras donas que treballan en aquella fabrica, fentlas recuperar aixis el temps que perden a l'iglesia en las funciones a qu'els obliga a assistir el seu amo.

Així si qu'es cornut y pagar beure. No en té prou aquet burges d'obligar a las obreras a lo que sols se pod acceptar qu'es fassi de bona voluntat, qu'encare els exigeix el perjudici de no esmorzar a compte de la devocio obligada qu'els imposa.

Nota. Aquestas infelissas treballadoras guanyan unas vuyet pessetas settimanals fent seguidament anar dos telers mecànics.

Si aixis creu aquet catòlic seguir las doctrinas de caritat y amor al próxim predicadas per Jesús y anar al cel per las sevas bonas obras, ja podem dir que té més d'hipòcrita que de creyent, y que s'estima més tenir billets de banc que veure la cara de Déu.

Procurin ells obrers y obreras de Banyolas associarse per la defensa dels seus intereses, y veuran com si són forts per l'associació no se atreviran amb ells ni pera ferlos anar a l'iglesia si us plau per forza, ni pera quitarlos l'esmorzar, y menos encare ferlos treballar per cap diner y en condicions d'ignominiosa esclavitut.

TARGETA D. PAU SESÀ CADENA SIS

Formar amb aquestas lletas el titul d'un juguet còmic en un acte. A. B. Boscà

SOLUCIONS A LAS CABORIAS DEL NÚMERO DERRER. Varada: Se-re-no. Rombe: P, P, I, E, R, A, P, I, E, R, O, L, A, T, R, O, C, A, T, O, L, A.

Biblioteca de LA TRAMONTANA. Episodio dramático-social JUSTO VIVES

por A. Lorenzo con el prólogo Literatura Obrerista de Lunas

La Ley y la Clase obrera Guia-práctico para el ejercicio de los DERECHOS INDIVIDUALES

consignados en las leyes de Reunión, Asociación, Imprenta y Registro civil. Un tomo en 16º de 256 páginas, esmerada impresión y encuadernado con cubierta a varios colores. UNA PESETA

De venta en esta ciudad en el kiosco Tasso, Rambla de las Flores, frente a la calle del Hospital, en la librería de L'Avenc, Ronda de la Universidad, número 4, y en la Administración de este periódico.

Imprenta Ronda de l'Universitat, 4. — Barcelona